Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
MACIEJA SZPUNARA
przedstawiona w dniu 8 grudnia 2016 r.[1]

Sprawa C-421/15 P

Yoshida Metal Industry Co. Ltd
przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Odwołanie — Znak towarowy Unii Europejskiej — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Podstawa odmowy lub unieważnienia rejestracji — Oznaczenia tworzone wyłącznie przez kształt towaru niezbędny do uzyskania efektu technicznego — Artykuł 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) — Badanie podstawy odmowy lub unieważnienia rejestracji w odniesieniu do całości towarów lub usług — Artykuł 52 ust. 3 — Uzasadnienie decyzji izby odwoławczej EUIPO — Ogólne uzasadnienie odnoszące się do wszystkich towarów lub usług — Nowy zarzut podniesiony w postępowaniu odwoławczym — Niedopuszczalność

Wprowadzenie

1. W niniejszym odwołaniu Yoshida Metal Industry Co. Ltd (zwana dalej „Yoshidą") wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 21 maja 2015 r., Yoshida Metal Industry/OHIM[2], w którym Sąd ten oddalił jej skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) dotyczących postępowań w sprawie unieważnienia prawa do znaku towarowego między Pi-Design AG, Bodum France i Bodum Logistics A/S (zwanymi dalej łącznie „Pi-Design i in.") z jednej strony a Yoshidą z drugiej strony[3].

2. Zaskarżony wyrok, wydany po przekazaniu do ponownego rozpoznania wskutek uchylenia[4], potwierdza unieważnienie prawa do dwóch graficznych znaków towarowych zarejestrowanych przez Yoshidę.

3. Nowe odwołanie wniesione przez Yoshidę porusza – oprócz kwestii, czy Sąd zastosował się do wyroku wydanego w następstwie pierwszego odwołania, dodatkową kwestię dotyczącą istnienia podstawy unieważnienia rejestracji podnoszonej w odniesieniu do całości rozpatrywanych towarów, a także wystarczającego charakteru uzasadnienia spornych decyzji i zaskarżonego wyroku w tym zakresie[5].

1 — Język oryginału: francuski.

2 — T-331/10 RENV i T-416/10 RENV, niepublikowany, EU:T:2015:302, zwany dalej „zaskarżonym wyrokiem".

3 — Decyzje Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 maja 2010 r. (sprawy R 1235/2008-1 i R 1237/2008-1, zwane dalej „spornymi decyzjami").

4 — Wyrok z dnia 6 marca 2014 r., Pi-Design i in./Yoshida Metal Industry (od C-337/12 P do C-340/12 P, niepublikowany, EU:C:2014:129).

5 — Pragnę zauważyć, że podobna problematyka jest poruszana w ramach innego toczącego się postępowania odwoławczego (zob. sprawa OHIM/Unibail Management, C-513/14 P, obecnie rozpatrywana przez Trybunał).

Ramy prawne

4. Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [6] nie są rejestrowane oznaczenia, które składają się wyłącznie z „kształtu towaru niezbędnego do uzyskania efektu technicznego”.

5. Artykuł 52 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia stanowi, że znak towarowy podlega unieważnieniu na podstawie wniosku, w przypadku gdy unijny znak towarowy został zarejestrowany z naruszeniem przepisów art. 7.

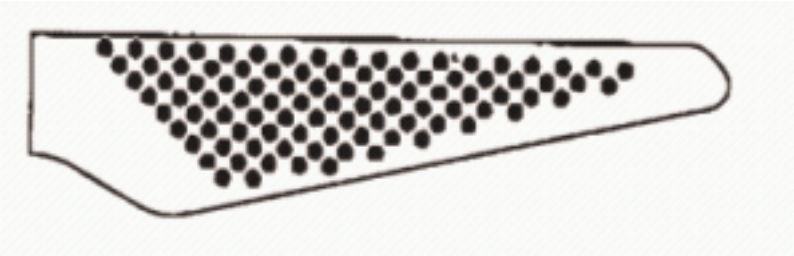
6. Artykuł 52 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 stanowi:

„W przypadku gdy podstawa unieważnienia istnieje jedynie w odniesieniu do niektórych towarów lub usług, dla których unijny znak towarowy jest zarejestrowany, znak towarowy podlega unieważnieniu jedynie w odniesieniu do tych towarów lub usług”.

Okoliczności powstania sporu

7. Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu, przedstawione w pkt 1–15 zaskarżonego wyroku, można podsumować następująco.

8. W dniach 3 i 5 listopada 1999 r. Yoshida wystąpiła do EUIPO o zarejestrowanie dwóch znaków towarowych tworzonych przez następujące oznaczenia graficzne:

9. Towary, dla których wniesiono o rejestrację, należą do klas 8 i 21 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami, i odpowiadają następującemu opisowi:

— klasa 8: „wyroby nożownicze, nożyczki, noże, widelce, łyżki, osełki, uchwyty do osełek, stal do ostrzenia, pęsety do ości ryb”;

6 — Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1). Pragnę zauważyć, że w niniejszej sprawie mają zastosowanie przepisy materialne rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ ramy prawne sprawy zostały określone na dzień przyjęcia decyzji Izby Odwoławczej EUIPO. W każdym razie zarówno art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 17, t. 1, s. 146), jak i art. 51 ust. 3 tego rozporządzenia (odpowiadający art. 52 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009) są sformułowane w sposób zasadniczo podobny.

— klasa 21: „przybory i pojemniki do użytku domowego lub kuchennego (z wyjątkiem wytworzonych z metali szlachetnych lub pokrytych takimi metalami), miksery, łopatki kuchenne, bloki na noże, łopatki do podawania tortów, łopatki do podawania ciast”.

10. Przedmiotowe znaki towarowe zostały zarejestrowane w dniach 25 września 2002 r. i 16 kwietnia 2003 r.

11. W dniu 10 lipca 2007 r. Pi-Design i in. przedstawiły wnioski o unieważnienie prawa do tych znaków na podstawie art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia nr 40/94.

12. Decyzjami z dnia 15 i 21 lipca 2008 r. Wydział Unieważnień EUIPO oddalił owe wnioski.

13. Spornymi decyzjami Pierwsza Izba Odwoławcza EUIPO, rozpatrując odwołanie wniesione przez Pi-Design i in., uchyliła decyzje Wydziału Unieważnień EUIPO i unieważniła prawa do wskazanych znaków towarowych na podstawie art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia nr 207/2009.

Postępowania przed Sądem i Trybunałem oraz zaskarżony wyrok

14. Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 12 sierpnia i 15 września 2010 r. Yoshida wniosła skargi o stwierdzenie nieważności spornych decyzji, podnosząc jeden tylko zarzut dotyczący naruszenia art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia nr 207/2009.

15. Dwoma wyrokami wydanymi w dniu 8 maja 2012 r., Yoshida Metal Industry/OHIM – Pi-Design i in. (Przedstawienie trójkątnej powierzchni z czarnymi kropkami)[7] i Yoshida Metal Industry/OHIM – Pi-Design i in. (Przedstawienie powierzchni z czarnymi kropkami)[8], Sąd uwzględnił rzeczony zarzut, a w konsekwencji i skargi.

16. Wyrokiem z dnia 6 marca 2014 r.[9] Trybunał, rozpatrując odwołanie wniesione przez Pi-Design i in., uchylił te wyroki z powodu naruszenia art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) i przekazał sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania.

17. W zaskarżonym wyroku Sąd, orzekając po przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, oddalił jedyny zarzut dotyczący naruszenia art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia nr 207/2009 oraz skargi w całości, a także obciążył Yoshidę kosztami postępowania w obydwu instancjach.

Żądania stron

18. W odwołaniu Yoshida wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku i stwierdzenie nieważności spornych decyzji:

— tytułem żądania głównego w całości; lub

— tytułem żądania ewentualnego w zakresie, w jakim unieważniono w nich prawa do jej znaków towarowych w odniesieniu do „osełek i uchwytów do osełek” (klasa 8) oraz „przyborów i pojemników do użytku domowego lub kuchennego (z wyjątkiem wytworzonych z metali szlachetnych lub pokrytych takimi metalami) oraz bloków na noże” (klasa 21),

a także obciążenie EUIPO oraz Pi-Design i in. kosztami postępowania.

7 — T-331/10, niepublikowany, EU:T:2012:220.

8 — T-416/10, niepublikowany, EU:T:2012:222.

9 — Wyrok z dnia 6 marca 2014 r., Pi-Design i in./Yoshida Metal Industry (od C-337/12 P do C-340/12 P, niepublikowany, EU:C:2014:129).

19. EUIPO oraz Pi-Design i in. wnoszą o oddalenie odwołania i o obciążenie Yoshidy kosztami postępowania.

Analiza

20. Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty, z których pierwszy dotyczy naruszenia art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia nr 207/2009, a drugi – naruszenia art. 52 ust. 3 tego rozporządzenia.

21. Zgodnie z życzeniem Trybunału ograniczę się do analizy drugiego zarzutu odwołania.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 52 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009

22. Niniejszy zarzut został podniesiony na poparcie żądań ewentualnych Yoshidy, mających na celu uchylenie zaskarżonego wyroku i stwierdzenie nieważności spornych decyzji w zakresie, w jakim unieważniono w nich jej znaki towarowe w odniesieniu do niektórych z rozpatrywanych towarów, a mianowicie, „osełek i uchwytów do osełek", „przyborów i pojemników do użytku domowego lub kuchennego […] oraz bloków na noże". Zarzut ten dzieli się na dwie części.

W przedmiocie pierwszej części zarzutu

23. W pierwszej części zarzutu Yoshida utrzymuje, że Sąd, nie dokonując oceny, czy podnoszona w niniejszej sprawie podstawa unieważnienia rejestracji istniała w odniesieniu do wszystkich towarów oznaczonych zakwestionowanymi znakami towarowymi, naruszył art. 52 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009.

24. Pragnę przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem kwestia, czy znak towarowy może zostać objęty jedną z podstaw odmowy lub unieważnienia rejestracji, o których mowa w art. 7 rozporządzenia nr 207/2009, czy też nie, powinna być oceniana in concreto w odniesieniu do danych towarów lub usług [10]. Ponadto art. 52 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 przewiduje, że w przypadku gdy podstawa unieważnienia rejestracji istnieje jedynie w odniesieniu do niektórych towarów lub usług, prawo do znaku zostaje unieważnione jedynie w odniesieniu do tych towarów lub usług [11].

25. Wynika stąd, że, po pierwsze, dokonywane przez EUIPO badanie podstaw unieważnienia musi dotyczyć każdego z towarów lub każdej z usług oznaczonych znakiem towarowym. Po drugie, decyzja EUIPO oparta na takiej podstawie musi co do zasady być uzasadniona w odniesieniu do każdego z tych towarów lub każdej z tych usług [12].

26. W niniejszej sprawie jest bezsprzeczne, że w spornych decyzjach przyjęto istnienie podstawy unieważnienia, o której mowa w art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia nr 207/2009 w odniesieniu do całości towarów oznaczonych rozpatrywanymi znakami towarowymi.

10 — Wyrok z dnia 9 września 2010 r., OHIM/Borco-Marken-Import Matthiesen (C-265/09 P, EU:C:2010:508, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo).

11 — Analogiczny przepis został ustanowiony w art. 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 2008, L 299, s. 25) [dawniej art. 13 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków (Dz.U. 1989, L 40, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 17, t. 1, s. 92)].

12 — Zobacz podobnie, w odniesieniu do art. 13 dyrektywy 89/104, wyrok z dnia 15 lutego 2007 r., BVBA Management, Training en Consultancy (C-239/05, EU:C:2007:99, pkt 34) oraz w odniesieniu do rozporządzenia nr 207/2009 postanowienie z dnia 18 marca 2010 r., CFCMCEE/OHIM (C-282/09 P, EU:C:2010:153, pkt 37–41).

27. Ponadto pragnę zauważyć, że w pierwszej instancji Yoshida nie podniosła zarzutu dotyczącego naruszenia przez Izbę Odwoławczą art. 52 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 ani zarzutu dotyczącego niewystarczającego charakteru uzasadnienia spornych decyzji w tym zakresie.

28. Zarzut podniesiony przez Yoshidę w postępowaniu odwoławczym powinien być zatem rozumiany jako twierdzenie, że Sąd nie podniósł z urzędu domniemanego braku zbadania przez Izbę Odwoławczą EUIPO podstawy unieważnienia w odniesieniu do wszystkich rozpatrywanych towarów oraz braku wystarczającego pod względem prawnym uzasadnienia swoich decyzji w tym zakresie.

29. Należy zbadać, czy taki zarzut, który sprowadza się w istocie do zarzucenia Sądowi, że nie podniósł z urzędu zarzutu, jest dopuszczalny w postępowaniu odwoławczym.

– W przedmiocie dopuszczalności

30. Pragnę zauważyć, iż z utrwalonego orzecznictwa wynika, że nie można zarzucać Sądowi, iż nie orzekł w przedmiocie zarzutu, który nie został przed nim podniesiony [13].

31. Zastosowanie tej zasady nastręcza trudności, w przypadku gdy chodzi o zarzuty podnoszone z urzędu.

32. Można by przyjąć, że ponieważ sąd pierwszej instancji może – albo nawet musi – podnieść zarzut z urzędu, to nie czyniąc tego, narusza on prawo, co może podlegać wyciągnięciu konsekwencji przez Trybunał w postępowaniu odwoławczym. Podejście to może wyjaśnić, dlaczego Trybunał zgadza się czasami na zbadanie takiego zarzutu w postępowaniu odwoławczym [14].

33. Z doprecyzowania zawartego w najnowszym orzecznictwie wynika jednak, że zarzut podniesiony w postępowaniu odwoławczym, oparty na tym, że Sąd nie zbadał z urzędu uzasadnienia decyzji będącej przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalny, jeżeli dotyczy kwestii, które nie zostały podniesione przed Sądem.

34. Trybunał uznał bowiem za niedopuszczalny zarzut dotyczący domniemanego braku wyciągnięcia konsekwencji z niewystarczającego charakteru uzasadnienia takiej decyzji w odniesieniu do kwestii, które nie zostały wyraźnie podniesione przez skarżącego w jego skardze przed Sądem [15].

35. Uważam, że takie ograniczenie mające zastosowanie do zarzutów podniesionych w postępowaniu odwoławczym jest w pełni uzasadnione ze względu na zasady obowiązujące w postępowaniu odwoławczym przed Trybunałem. W postępowaniu odwoławczym kompetencje Trybunału są bowiem ograniczone co do zasady do oceny prawnego rozstrzygnięcia w kwestii zarzutów, które były rozpatrywane przez sąd rozpatrujący sprawę co do istoty [16]. Badanie zasadności zakwestionowanej oceny musi obejmować badanie wystarczającego charakteru uzasadnienia decyzji będącej przedmiotem skargi przed Sądem o stwierdzenie nieważności. Jednakże zbyt wygórowane byłoby wymaganie, aby Sąd przeprowadzał z urzędu kontrolę takiej decyzji w odniesieniu do kwestii, które nie zostały przed nim podniesione [17].

13 — Zobacz podobnie w szczególności wyroki: z dnia 8 grudnia 2011 r., Chalkor/Komisja (C-386/10 P, EU:C:2011:815, pkt 70); z dnia 22 października 2015 r., AC-Treuhand/Komisja (C-194/14 P, EU:C:2015:717, pkt 55).

14 — Zobacz postanowienie z dnia 9 lutego 2012 r., Deutsche Bahn/OHIM (C-45/11 P, niepublikowane, EU:C:2012:69, pkt 61); wyrok z dnia 19 czerwca 2014 r., FLS Plast/Komisja (C-243/12 P, EU:C:2014:2006, pkt 48), w których Trybunał orzekł, że Sąd słusznie nie podniósł z urzędu zarzutu dotyczącego braku uzasadnienia decyzji będącej przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności.

15 — Wyroki: z dnia 26 listopada 2013 r., Gascogne Sack Deutschland/Komisja (C-40/12 P, EU:C:2013:768, pkt 46–55, 61–64); z dnia 17 września 2015 r., Total/Komisja (C-597/13 P, EU:C:2015:613, pkt 21, 22).

16 — Wyrok z dnia 26 listopada 2013 r., Gascogne Sack Deutschland/Komisja (C-40/12 P, EU:C:2013:768, pkt 52). Zobacz też opinia rzecznika generalnego N. Wahla w sprawie Total/Komisja (C-597/13 P, EU:C:2015:207, pkt 118–128).

17 — Zobacz opinia rzecznika generalnego N. Wahla w sprawie Total/Komisja (C-597/13 P, EU:C:2015:207, pkt 118–128).

36. Wynika stąd, że zarzut oparty na tym, że Sąd nie wyciągnął z urzędu konsekwencji z naruszenia obowiązku uzasadnienia przez organ będący autorem aktu w odniesieniu do kwestii, które nie zostały wyraźnie przed nim podniesione, jest niedopuszczalny w postępowaniu odwoławczym.

37. Podejście to ma według mnie zastosowanie również w przypadku sporów dotyczących znaków towarowych.

38. Jeśli chodzi konkretnie o stosowanie przez EUIPO i Sąd art. 52 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009, odwołanie nie może dotyczyć kwestii, czy decyzja Izby Odwoławczej jest wystarczająco uzasadniona względem części towarów lub usług, jeżeli skarżący nie podniósł takiej kwestii wyraźnie przed Sądem.

39. W tym względzie nie wystarcza, by skarżący zakwestionował w sposób ogólny zastosowanie podstawy odmowy lub unieważnienia rejestracji w odniesieniu do całości rozpatrywanych towarów lub usług. Aby móc powołać się na brak zastosowania takiej podstawy w odniesieniu do części tych towarów lub usług, należy to uczynić w sposób wyraźny w trakcie postępowania przed Sądem.

40. Powyższe rozwiązanie można wywnioskować z orzecznictwa. Trybunał orzekł już bowiem, że w zakresie, w jakim decyzja EUIPO wskazuje jednoznacznie, że podstawa odmowy rejestracji występuje w przypadku wszystkich rozpatrywanych towarów, do skarżącego należy wskazanie w swojej skardze do Sądu, której celem jest stwierdzenie nieważności tej decyzji, towarów, w odniesieniu do których nie można zastosować tej podstawy odmowy rejestracji, lub zakwestionowanie okoliczności, iż rozpatrywane towary stanowią jednorodną kategorię [18].

41. W niniejszej sprawie, w ramach swojej skargi do Sądu, Yoshida ograniczyła się do zakwestionowania zastosowania podstawy unieważnienia w sposób ogólny i nie powołała się wyraźnie na jej zastosowanie w odniesieniu do pewnej części rozpatrywanych towarów, a mianowicie „osełek i uchwytów do osełek”, „przyborów i pojemników do użytku domowego lub kuchennego” oraz „bloków na noże”.

42. W konsekwencji Yoshida nie może zarzucać Sądowi w postępowaniu odwoławczym, że nie zbadał on tej kwestii z urzędu ani że nie wyciągnął on konsekwencji z domniemanego braku uzasadnienia spornych decyzji w tym zakresie.

43. Inaczej byłoby moim zdaniem, w przypadku gdyby to nie Izba Odwoławcza, lecz Sąd stwierdził po raz pierwszy zaistnienie podstawy unieważnienia w odniesieniu do tych towarów [19]. W tym wypadku bowiem można by skutecznie podnosić w postępowaniu odwoławczym niewystarczający charakter uzasadnienia wyroku Sądu w świetle art. 52 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 [20].

44. Nie ma to jednak miejsca w niniejszej sprawie, ponieważ Sąd ograniczył się do potwierdzenia decyzji Izby Odwoławczej EUIPO unieważniających prawa do znaków towarowych Yoshidy w odniesieniu do całości rozpatrywanych towarów.

45. W związku z powyższym pierwsza część niniejszego zarzutu jest moim zdaniem niedopuszczalna.

18 — Postanowienie z dnia 11 grudnia 2014 r., FTI Touristik/OHIM (C-253/14 P, niepublikowane, EU:C:2014:2445, pkt 49). Pragnę zauważyć, że w omawianej sprawie skarżąca zakwestionowała przed Sądem zastosowanie podstawy odmowy rejestracji w odniesieniu do części towarów i usług, lecz nie rozwinęła tego argumentu w sposób wystarczający. W konsekwencji ów zarzut odwołania nie został odrzucony jako niedopuszczalny, lecz został oddalony jako oczywiście bezzasadny.

19 — Pragnę zauważyć, że Sądowi przysługuje uprawnienie do zmiany decyzji Izby Odwoławczej EUIPO na podstawie art. 65 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009.

20 — Zobacz w odniesieniu do takiej sytuacji w ramach badania względnej podstawy odmowy rejestracji wyrok z dnia 17 października 2013 r., Isdin/Bial-Portela (C-597/12 P, EU:C:2013:672, pkt 28, 29).

– Posiłkowo, co do istoty

46. Nawet gdyby Trybunał uznał, że niniejsza część zarzutu drugiego jest dopuszczalna, uważam, że jest ona w każdym razie bezpodstawna.

47. Pragnę najpierw przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uzasadnienie musi przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie autora aktu, tak aby pozwolić zainteresowanym na zapoznanie się z podstawami uzasadniającymi przyjęty środek, a właściwemu sądowi na wykonanie uprawnień kontrolnych. Nie jest jednak wymagane, by uzasadnienie obejmowało wszystkie istotne elementy stanu faktycznego i prawnego, ponieważ kwestię tego, czy uzasadnienie aktu jest wystarczające, należy oceniać w świetle nie tylko jego brzmienia, lecz również jego kontekstu i ogółu norm prawnych dotyczących przedmiotowej sprawy [21].

48. Trybunał orzekł już w przeszłości, że właściwy organ, odmawiając rejestracji znaku towarowego, jest zobowiązany do podania w swej decyzji wniosków, do jakich doszedł w odniesieniu do każdego z towarów lub każdej z usług. Jednakże w przypadku gdy ta sama podstawa odmowy rejestracji jest podnoszona wobec kategorii lub grupy towarów lub usług, właściwy organ może ograniczyć się do ogólnego uzasadnienia dotyczącego wszystkich rozpatrywanych towarów lub usług [22].

49. To uprawnienie organu właściwego do spraw znaków towarowych uwzględnia fakt, że wnioski o rejestrację dotyczą często licznych towarów lub usług [23].

50. Takie samo podejście zostało przyjęte przez Trybunał w odniesieniu do badania podstaw odmowy lub unieważnienia rejestracji przez EUIPO [24].

51. Aby nie naruszać prawa do skutecznej ochrony sądowej, możliwość przedstawienia ogólnego uzasadnienia odnoszącego się do wszystkich rozpatrywanych towarów lub usług obejmuje jedynie towary i usługi, między którymi istnieje dostatecznie bezpośredni i konkretny związek, by tworzyły one jedną kategorię lub jedną grupę towarów lub usług o wystarczająco jednorodnym charakterze [25].

52. Uważam, że warunek ten został w pełni spełniony w niniejszej sprawie.

53. Pragnę zauważyć, że towary oznaczone zakwestionowanymi znakami towarowymi, a mianowicie „wyroby nożownicze, nożyczki, noże, widelce, łyżki, osełki, uchwyty do osełek, stal do ostrzenia, pęsety do ości ryb” oraz „przybory i pojemniki do użytku domowego lub kuchennego (z wyjątkiem wytworzonych z metali szlachetnych lub pokrytych takimi metalami), miksery, łopatki kuchenne, bloki na noże, łopatki do podawania tortów, łopatki do podawania ciast” są przyborami kuchennymi [26].

54. Moim zdaniem towary te stanowią grupę o wystarczająco jednorodnym charakterze do celów badania podnoszonej podstawy unieważnienia.

21 — Wyrok z dnia 21 października 2004 r., KWS Saat/OHIM (C-447/02 P, EU:C:2004:649, pkt 65).

22 — Wyrok z dnia 15 lutego 2007 r., BVBA Management, Training en Consultancy (C-239/05, EU:C:2007:99, pkt 38).

23 — Opinia rzecznik generalnej E. Sharpston w sprawie BVBA Management, Training en Consultancy (C-239/05, EU:C:2006:450, pkt 42, 43).

24 — Zobacz postanowienia: z dnia 6 lutego 2009 r., MPDV Mikrolab/OHIM (C-17/08 P, niepublikowane, EU:C:2009:64, pkt 34); z dnia 9 grudnia 2009 r., Prana Haus/OHIM (C-494/08 P, niepublikowane, EU:C:2009:759, pkt 46); z dnia 18 marca 2010 r., CFCMCEE/OHIM (C-282/09 P, EU:C:2010:153, pkt 37, 38); z dnia 21 marca 2012 r., Fidelio/OHIM (C-87/11 P, niepublikowane, EU:C:2012:154, pkt 43); wyrok z dnia 17 października 2013 r., Isdin/Bial-Portela (C-597/12 P, EU:C:2013:672, pkt 27); a także obszerne orzecznictwo Sądu, w szczególności wyroki: z dnia 27 kwietnia 2016 r., Niagara Bottling/EUIPO (NIAGARA) (T-89/15, niepublikowany, EU:T:2016:244, pkt 31); z dnia 12 maja 2016 r., Zuffa/EUIPO (ULTIMATE FIGHTING CHAMPIONSHIP) (T-590/14, niepublikowany, EU:T:2016:295, pkt 26).

25 — Zobacz podobnie wyrok z dnia 15 lutego 2007 r., BVBA Management, Training en Consultancy (C-239/05, EU:C:2007:99, pkt 36); postanowienie z dnia 18 marca 2010 r., CFCMCEE/OHIM (C-282/09 P, EU:C:2010:153, pkt 40); a także bogate orzecznictwo Sądu, w szczególności wyroki: z dnia 2 kwietnia 2009 r., Zuffa/OHIM (ULTIMATE FIGHTING CHAMPIONSHIP) (T-118/06, EU:T:2009:100, pkt 28); z dnia 16 października 2014 r., Larrañaga Otaño/OHIM (GRAPHENE) (T-458/13, EU:T:2014:891, pkt 26).

26 — Okoliczność, że rzeczone towary należą do dwóch różnych klas, a mianowicie klasy 8 i 21 – jak podkreśliła Yoshida w swoim odwołaniu – jest pozbawiona znaczenia, ponieważ klasyfikacja w ramach porozumienia nicejskiego została dokonana do celów czysto administracyjnych.

55. Z uzasadnień spornych decyzji wynika bowiem [27], że zakwestionowane oznaczenia stanowią uchwyty towarów, w odniesieniu do których wystąpiono o rejestrację. Rozumowanie to opiera się na przesłance, że wszystkie rozpatrywane towary, a mianowicie różne przyrządy kuchenne mogą posiadać uchwyt.

56. Izba Odwoławcza wskazała moim zdaniem w sposób wystarczający pod względem prawnym powody, dla których pomiędzy rozpatrywanymi towarami istniał związek uzasadniający ich łączne badanie. Uzasadnienie spornych decyzji, wprawdzie lakoniczne, jest spójne i pozwala Yoshidzie na zrozumienie rozumowania Izby Odwoławczej EUIPO w odniesieniu do całości rozpatrywanych towarów, a Sądowi – na kontrolę tego rozumowania.

57. Należy odróżnić kwestię uzasadnienia od kwestii dotyczącej zasadności wspomnianych decyzji [28]. Obowiązek uzasadnienia został spełniony, jeżeli z jasnego i spójnego uzasadnienia owych decyzji wynika, iż Izba Odwoławcza uznała, że wszystkie przedmiotowe towary tworzą jednorodną grupę z uwagi na posiadanie wspólnej cechy. Kwestia, czy Izba Odwoławcza błędnie uznała – jak twierdzi skarżąca – że wszystkie towary posiadają tę wspólną cechę, dotyczy zasadności spornych decyzji.

58. W tym względzie argument Yoshidy, zgodnie z którym niektóre z rozpatrywanych towarów nie posiadają uchwytu, ma w rzeczywistości na celu podważenie zasadności rozumowania Izby Odwoławczej w przedmiocie nowej kwestii, która nie została podniesiona przed Sądem i która dotyczy poza tym okoliczności faktycznej. Argument ten jest zatem niedopuszczalny w postępowaniu odwoławczym.

59. W każdym razie argument ten nie został przedstawiony w przekonujący sposób. Po pierwsze, co się tyczy „osełek” lub „przyrządów i pojemników do użytku domowego lub kuchennego”, do których należą patelnie lub garnki, Yoshida nie wyjaśnia, dlaczego te towary nie mogą posiadać uchwytu.

60. Po drugie, w odniesieniu do „uchwytów do osełek” i „bloków na noże” – jak słusznie zauważa EUIPO – chodzi o towary, które nie znajdują zastosowania samodzielnego, niezależnego od użycia osełek lub noży i które nie mogą zatem tworzyć odrębnej kategorii lub grupy towarów do celów badania podstawy odmowy lub unieważnienia rejestracji. Wreszcie, zakładając nawet, że „bloki na noże” mogą być uznawane za tworzące odrębną grupę towarów od grupy „noży”, tak czy inaczej należałoby zastosować wspólne rozwiązanie [29].

61. Ze wszystkich wymienionych powyżej powodów uważam, że pierwsza część drugiego zarzutu odwołania jest niedopuszczalna, a w każdym wypadku bezzasadna.

W przedmiocie drugiej części zarzutu

62. Yoshida utrzymuje, że rozumowanie Sądu nie może mieć zastosowania do niektórych z rozpatrywanych towarów, a mianowicie tych, które nie posiadają uchwytu.

27 — Zobacz pkt 30, 34–36 i 40 spornych decyzji.

28 — Zobacz wyrok z dnia 2 kwietnia 1998 r., Komisja/Sytraval i Brink’s France (C-367/95 P, EU:C:1998:154, pkt 67).

29 — Sąd niezmiennie orzekał, że jeżeli wymagane jest, aby dwie kategorie towarów były przeznaczone do łącznego użytku lub przynajmniej były powiązane ze sobą ze względu na ich istotne cechy, to izba odwoławcza może zastosować do nich wspólne rozwiązanie. Zobacz wyroki: z dnia 2 grudnia 2008 r., Ford Motor/OHIM (FUN), (T-67/07, EU:T:2008:542, pkt 44); z dnia 8 września 2010 r., Wilfer/OHIM (Przedstawienie główki gitary) (T-458/08, niepublikowany, EU:T:2010:358, pkt 66).

63. Pragnę zauważyć, że kontrolę poszanowania obowiązku uzasadnienia przez Sąd należy odróżnić od kontroli kwestii materialnej zgodności z prawem zaskarżonego wyroku [30]. Tymczasem w niniejszym przypadku, powołując się na domniemaną nieprawidłowość rozumowania zastosowanego w zaskarżonym wyroku, Yoshida kwestionuje w rzeczywistości prawidłowość ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd, które są wyłączone spod kontroli w postępowaniu odwoławczym [31].

64. Druga część niniejszego zarzutu jest zatem moim zdaniem również niedopuszczalna.

Wnioski

65. W związku z powyższym proponuję, aby Trybunał odrzucił drugi zarzut odwołania jako niedopuszczalny lub – w każdym razie – w części odrzucił go jako niedopuszczalny, a w pozostałym zakresie oddalił jako bezzasadny.

30 — Zobacz podobnie wyrok z dnia 2 kwietnia 1998 r., Komisja/Sytraval i Brink's France (C-367/95 P, EU:C:1998:154, pkt 67); opinia rzecznika generalnego P. Légera w sprawie Belgia/Komisja (C-197/99 P, EU:C:2001:658, pkt 39, 40).

31 — Trybunał stwierdził już w przeszłości, że niedopuszczalny jest zarzut podniesiony w postępowaniu odwoławczym, oparty na tym, że przedmiotowa kategoria towarów i usług, która została poddana badaniu bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji nie tworzyła jednorodnej kategorii. Zobacz postanowienie z dnia 7 lipca 2011 r., MPDV Mikrolab/OHIM (C-536/10 P, niepublikowane, EU:C:2011:469, pkt 34, 38).